

Jukka Laarin saarna Kristuksen kirkastumisen päivänä 22.7. 2007 Järvenpään kirkossa

532:1-5, 727:- 263:- 301b:1- 228:- 508:-
2 Moos. 3:1-6, 2. Piet. 1:16-18, Matt. 17:1-8

Taas me saimme kuulla päivän evankeliumista yhdestä ihmeestä. Jeesuksen muoto muuttui, kasvot loistivat kuin aurinko ja vaatteet kuin valo. Ihme se oli siksi, että sellainen ei ole meidän ihmisjärjellä ymmärrettävissä.

Ja paljon teki Jeesus ihmeitä elämänsä aikana. Ei tämä tapahtuma ollut ainoa. Siitä monet ihmiset todistivat tuona aikana.

Miten on näinä päivinä? Onko ihmeiden aika jo ohi? Monet asiat, jotka olivat ennen ihmeitä, eivät ole sitä enää tänään. Ihminen ymmärtää niin paljon enemmän nyt kun tiedekin on kehittynyt. Mutta Jeesuksen tekemät ihmeet, ne ovat ihmeitä edelleen.

Voitaisiin sanoa, että mikä on tästä maailmasta, sen ihminen pystyy selittämään paremmin ja paremmin, mutta mikä on taivaasta, sitä ihminen ei voi selittää koskaan, jos Jumala ei sitä anna meille ymmärrettäväksi. Ja kaikkea mitä Jumala tekee ja antaa tapahtua, ei ole tarkoitettukaan ymmärrettäväksi, vaan uskottavaksi. Niin kuin kuinka joku voi parantua parantumattomasta sairaudesta, ilman että lääkäri antaa siihen lääkettä tai tekee jotain sille. Tai kuinka voi joku jopa herätä kuolleista?

Kun Jeesus vei kolme opetuslastaan korkealle vuorelle, Hän vei heidät sinne yksinäisyyteen, - hiljaisuuteen ja yksinäisyyteen pois muusta hälinästä.

Jeesuksella oli tapana vetäytyä itsekin, kun hän halusi rukoilla. Se on meillekin varmasti hyvä esimerkki. Joskus on tarpeellista ottaa etäisyyttä arjen elämästä ja mennä itseensä ja miettiä mitä on tehnyt, mitä pitäisi tehdä ja mikä on oikeastaan tärkeää minun elämässäni.

Sillä hiljaisuudessa me voimme kuulla paremmin Jumalan äänen kuin hälinässä ja ajatukset kulkevat arkipäivän huolissa ja kiireissä. Se joka on koettanut puhua puhelimesta, kun muut hälisevät ympärillä, tietää, ettei siitä tahdo tulla mitään. Puhua voi melussa, mutta on vaikea kuulla mitä toinen sanoo. Silloin menee mielellään toiseen huoneeseen, sulkee oven perässään ja saa rauhassa puhua. Näin Jumalankin kanssa. Me voimme puhua hänelle melkein millaisessa melussa tahansa, mutta kuulemmeko me silloin mitä hän meille sanoo?

Se mitä Jeesus opetuslapsille tuolla vuorella näytti, oli jumalallinen kirkkaus. Evankeliumi kertoo, että *Samassa pilvi verhosi heidät ja pilvestä kuului ääni*, - ja vain ääni, mitään ei näkynyt. Tämä ääni sanoi jotain, joka oli kuultu ennekin.

Kun Jeesus kastettiin, aikuisena miehenä, silloin kuului ääni taivaasta: *Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt*. (Matt. 3:17) Tässäkin Isä Jumala osoitti, että Jeesus oli hänen Poikansa. Mutta erona on se, että kasteessa Jeesus saapui ihmisenä ihmisten luo. Hän oli myös ihmisen poika.

Mutta kirkastusvuorella Jeesus sai jumalallisen hahmon. Hänestä väistyi se mikä oli ihmistä ja hänestä näkyi se, mikä oli jumalallista. Ja tässä ilmoitettiin myös,

että hänellä oli erityinen tehtävä. Meidän tuli kuunnella häntä. Hän ei ollut vain viisas opettaja, vaan Jumalan sanan saattaja.

Opetuslapsien oli helppoa ymmärtää, miten Jeesusta kuunneltaisiin. Hehän olivat hänen seurassaan joka päivä. Jeesus oli heidän opettajansa. Opettajana Jeesus piti huolen, että oppilaat kuuntelivat.

Mutta kuinka me voimme kuunnella Kristusta tänä päivänä? On meillä jokin, joka hoputtaa; se on sydämemme ja omatuntomme. Kun meissä syttyy tarve saada kuulla tai lukea Jumalan sanaa, se ei synny vain sattumalta. Ennen kuin Jeesus lähti täältä maan päältä, hän sanoi, että hän lähettää meille Pyhän Hengen ja tämä Jumalan Henki johdattelee meitä oikealle tielle.

Pyhä Henki avaa meidän ymmärryksemme, ei selittämään tieteellisin keinoin Jumalan ihmeitä, vaan herättää uskon siihen, että ihmeet ovat Jumalan. Pyhä Henki herättää meidän korvamme kuulemaan Kristuksen äänen, kun me luemme tai kuulemme Jumalan sanaa.

Se, joka ei Raamattua niin usein lue, hänkin on saanut kehotuksen sydämeensä. Se toimii toisella tavalla. Se kertoo meille omassatunnossamme Kristuksen tahdon. Jos me vain avaamme sydämemme varauksetta hänelle ja pyydämme häntä tulemaan sinne.

Silloin me voimme nähdä jumalallisen kirkkauden, joka loistaa sisällämme. Se valaisee ymmärtämään mitä on Jumalan rakkaus meitä kohtaan. Kun Jumala rakastaa meitä, mekin saamme kokea, että olemme Hänen rakkaista lapsiaan ja Hän on meihin mieltynyt.

Jumalan kirkkaus on siinä, että hän rakastaa meitä. Hän rakastaa niin paljon, että antoi Poikansa kuolla meidän tähtemme, huolimatta siitä mitä me olemme tehneet tai ajatelleet. Tällainen rakkaus on ihme, kun ajattelemme kuinka vaikea ihmisen on luopua pienestäkään osasta mikä on omaa, saati sitten isosta. Mutta Jumala antoi oman Poikansa kärsiä ihmisten pelastuksen vuoksi.

Ihmislapsillekin ovat omat lapset rakkaita. Isä Jumala rakasti myös Jeesusta. Hän sanoi: *tämä on minun rakas Poikani*. Kuinka moni olisi valmis uhraamaan oman lapsensa, joidenkin rikollisten pelastumisen tähden? Se on vaikea asia, eikä sitä meiltä vaadita, mutta sitä on hyvä ajatella, jotta ymmärtäisi kuinka paljon Jumala meitä rakastaa.

Silloin tapahtuu sellainen ihme, että me ymmärrämme, uskon ymmärryksellä, ikuisen elämän tulleen meidänkin osaksemme.

Ihmeiden aika ei ole ohi.

Aamen

